

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Ondřeje Mrákoty a soudkyň Michaely Bejčkové a Sylvie Šiškeové v právní věci žalobkyně: **COPERCHIO, s. r. o.**, Vídeňská 124, Brno, zast. advokátkou JUDr. Zdeňkou Jedličkovou, Bašty 413/2, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 9. 2017, čj. 37432/17/5300-21441-703172, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 14. 11. 2019, čj. 62 Af 94/2017 – 50,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. **Vymezení věci**

[1] Finanční úřad pro Jihomoravský kraj (dále jen „správce daně“) platebním výměrem ze dne 15. 12. 2015 vyměřil žalobkyni DPH za zdaňovací období měsíce října roku 2014 ve výši 65 737 Kč a platebním výměrem ze dne 17. 5. 2016 za zdaňovací období měsíce března roku 2014 stejnou daň ve výši 46 431 Kč.

[2] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně a platební výměry potvrdil.

[3] Finanční orgány dovodily, že žalobkyně neunesla důkazní břemeno k nároku na odpočet DPH ve smyslu § 72 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „ZDPH“), z transakce s dodavatelem Centralshop s. r. o., který měl žalobkyni dodat ve zdaňovacím období měsíce října mobiliář „*lev s laní a pštros*“, k němuž za měsíc březen roku 2014 žalobkyně uplatnila nárok na odpočet DPH ze zaplacené zálohy. Podle závěrů finančních orgánů žalobkyně neprokázala, že se plnění uskutečnilo tak, jak bylo deklarováno daňovými doklady. Skutečnost, že mobiliář existuje a nachází se v bytě na ulici Nerudova 14, Brno, nebyla finančními orgány zpochybněna.

[4] Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu, kterou krajský soud zamítl.

II. Kasační stížnost, vyjádření žalovaného

[5] Žalobkyně (stěžovatelka) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost.

[6] Stěžovatelka namítla, že je rozporný závěr krajského soudu, podle něhož se předložením daňových dokladů přeneslo důkazní břemeno na správce daně, ale na straně druhé dospěl krajský soud k závěru o důvodnosti pochybností správce daně.

[7] Krajský soud v rozporu se zákonem dovodil, že důkazní břemeno přešlo na stěžovatelku v okamžiku formulování pochybností správce daně, aniž by se zabýval jejich nezákonností.

[8] K těmto žalobním námitkám krajský soud nepřihlédl.

[9] Stěžovatelka po formální stránce vše řádně doložila, z jí předložených dokladů je zřejmé, že se jednalo o dodávku mobiliáře „*lev s laní a pštros*“. Stěžovatelka tedy řádně tvrdila skutečnosti rozhodné pro vyměření daně, doložila, že plnění bylo poskytnuto a sloužilo k její ekonomické činnosti. Vysvětlila a prokázala, od koho plnění přijala, jak je zaplatila, existence mobiliáře byla zjištěna, byl vysvětlen důvod jeho umístění na dané adrese, jakož i to, jak se dostal do vlastnictví současného vlastníka – N14 s. r. o. Stěžovatelka nebyla povinna na výzvu správce daně sdělovat další konkrétní okolnosti tohoto obchodního případu. Pochybnosti správce daně nemají opodstatnění a nejsou řádně zdůvodněny, neboť z nich není zřejmé, na základě čeho správci daně tyto pochybnosti vznikly. Podle názoru stěžovatelky tedy správce daně generuje pochybnosti, které staví na irelevantních důvodech, čímž konal nad rámec své pravomoci a šikanózně stěžovatelku zatěžoval. Krajský soud se k těmto žalobním námitkám nevyjádřil a jen konstatoval, že pochybnosti správce daně byly řádně formulovány.

[10] Závěr krajského soudu, že nebylo prokázáno, že mobiliář skutečně dodala společnost Centralshop, nemá podle názoru stěžovatelky oporu v obsahu spisu a z jeho úvahy ani nelze dovodit, odkud by se tedy měl mobiliář do dispozice uvedené společnosti a následně stěžovatelky vlastně dostat.

[11] To, že správce daně nebyl schopen kontaktovat jednatele společnosti Centralshop, nemůže být důvodem pro vznik pochybností o tomto dodavateli a jít k tíži stěžovatelky,

pokračování

kteřá tuto skutečnost nemůže ovlivnit. Stěžovatelka zdůraznila, že krajský soud vzal nekontaktnost dodavatele za prokázanou s odkazem na neveřejnou část správního spisu, do které nemá stěžovatelka přístup, a finanční orgány tuto skutečnost neprokázaly. Krajský soud jen konstatoval, že námitka stěžovatelky je opožděná. Tato vada však existuje a má za následek nezákonnost správního řízení a rozhodnutí finančních orgánů.

[12] Krajský soud tedy podle stěžovatelky nekriticky převzal zjištění a závěry finančních orgánů, aniž by je opřel o relevantní „*právní zdroje*“. Skutečnost, že stěžovatelka odmítala poskytnout další nadbytečnou a extrémně zatěžující součinnost a podřídít se zjevně šikanóznímu postupu správce daně, nemůže být vykládána k její tíži.

[13] Výše uvedené námitky (a mnohé další) stěžovatelka uváděla v průběhu řízení před finančními orgány i krajským soudem. Tyto námitky však nebyly vypořádány, což představuje dle stěžovatelky zásah do jejího práva na spravedlivý proces a porušení zásady rovnosti stran a v daňovém řízení také porušení zásad výkonu správy daní a daňového řízení obecně.

[14] Stěžovatelka navrhla, aby NSS zrušil rozsudek krajského soudu a také rozhodnutí žalovaného, jakož i platební výměry správce daně.

[15] Žalovaný odkázal na odůvodnění rozsudku krajského soudu, své rozhodnutí, jakož i vyjádření k žalobě.

[16] K pochybnostem správce daně ohledně reálného dodavatele při transakci mezi Centralshop a stěžovatelkou žalovaný uvedl, že zjištění nesrovnalostí u dodavatele daňového subjektu (např. nekontaktnost dodavatele – viz rozsudek NSS ze dne 25. 9. 2014, čj. 9 Afs 57/2013 - 37) a tudíž nemožnost ověřit skutečnosti související s deklarovaným zdanitelným plněním v jeho účetnictví, virtuální sídlo dodavatele, nehrazení daňových povinností dodavatelem) opravňuje správce daně k požadavku, aby daňový subjekt prokázal faktickou stránku zdanitelného plnění jako takového, avšak i to, že toto zdanitelné plnění, o jehož faktickém uskutečnění není pochyb, daňovému subjektu opravdu poskytla osoba deklarovaná na předloženém daňovém dokladu jako dodavatel.

[17] Správce daně ve výzvě k odstranění pochybností po stěžovatelce požadoval prokázání, že nárok na odpočet u přijatých zdanitelných plnění byl uplatněn v souladu s § 72 a § 73 ZDPH, zejména že stěžovatelka skutečně přijala plnění od plátců DPH, že má k těmto plněním daňové doklady vystavené plátcí, a že tato plnění byla použita pro uskutečnění její ekonomické činnosti, a že zdanitelná plnění byla fyzicky uskutečněna. Stěžovatelka těmto požadavkům nedostála.

[18] Žalovaný považuje za nedůvodnou též kasační námitku, že postup finanční správy byl šikanózní. Nebylo zasaženo ani do práv stěžovatelky na spravedlivý proces či jejího práva vlastnit majetek.

[19] Dále žalovaný uvedl, že otázka nekontaktnosti dodavatele stěžovatelky nebyla důvodem pro odepření nároku na odpočet DPH a také z veřejné části správního spisu je zjevné, že jednatele stěžovatelčina dodavatele nebylo možné vyslechnout ani za součinnosti Policie ČR.

[20] Žalovaný podtrhl, že je to stěžovatelka, která uplatňuje nárok na odpočet DPH a musí proto také prokázat, že přijaté zdanitelné plnění bylo fakticky uskutečněno deklarovaným dodavatelem a že bylo použito při její ekonomické činnosti (§ 72 a § 73 ZDPH).

[21] Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[22] Kasační stížnost není důvodná.

[23] Z obsahu správního spisu je zřejmé, že správce daně měl zásadní pochybnosti o tom, zda stěžovatelka v daňovém tvrzení za zdaňovací období měsíce října 2014 uvedla správné údaje, protože při daňové kontrole, která se týkala zdaňovacího období března 2014, zjistil, že stěžovatelka v březnu 2014 nárokovala odpočet DPH na vstupu z plnění, u kterého měla být v říjnu 2014 stěžovatelce vrácena uhrazená záloha, a tedy i snížen odpočet této daně.

[24] NSS se ztotožňuje s názorem krajského soudu, že s ohledem na to byly splněny podmínky pro postup k odstranění pochybností (§ 89 daňového řádu). V tomto směru vznesená kasační námitka není důvodná. Ostatně proti uvedeným pochybnostem správce daně stěžovatelka v kasační stížnosti nevznáší žádné konkrétní výhrady (ty se týkají až následně posuzovaného skutkového a důkazního stavu, jak je rozvedeno dále).

[25] Dále z obsahu správního spisu plyne, že stěžovatelka uplatnila za zdaňovací období října 2014 odpočet DPH ve výši 59 194 Kč (základ daně 281 880 Kč) z plnění dle daňového dokladu č. FP1000140037. K tomu stěžovatelka předložila správci daně fakturu č. 151020143, kterou přijala od dodavatele Centralshop, jejímž předmětem byla „dodávka mobiliáře lev s laní a pštros“ v celkové ceně 341 074,80 Kč a s datem uskutečnění zdanitelného plnění dne 15. 10. 2014. Cena uvedená na faktuře byla snížena o již zaplacenou zálohu ve výši 184 600 Kč ve zdaňovacím období března 2014, kdy si stěžovatelka uplatnila tomu odpovídající odpočet DPH, který byl předmětem daňové kontroly. K nároku na odpočet DPH stěžovatelka předložila fakturu č. FV100001140025, kterou vystavila pro odběratele N14 s datem uskutečnění zdanitelného plnění (dodávka mobiliáře) dne 1. 12. 2014 se základem daně 513 128 Kč a DPH ve výši 107 756 Kč. Ve zdaňovacím období prosince 2014 však stěžovatelka přiznala uskutečněná zdanitelná plnění jen ve výši 54 522 Kč, přičemž k tomuto měsíci nepředložila daňovou evidenci. Správce daně tedy dovodil, že stěžovatelka z dodávky pro N14 odvedla DPH za zdaňovací období prosinec 2014. Zástupce stěžovatelky (Ing. M.Š.) k dotazu správce daně, zda k dodávce od Centralshop na základě daňového dokladu č. FP1000140037 došlo dle písemné kupní smlouvy či objednávky, uvedl, že se jedná o plnění vztahující se k záloze, která byla zaplacená ve zdaňovacím období března 2014, přičemž odkázal na daňovou kontrolu, která se týkala tohoto zdaňovacího období. Správce daně pak dospěl v této věci na základě postupu k odstranění pochybností, který se týkal zdaňovacího období října 2014, k závěru, že stěžovatelka předložila jen formální daňové doklady,

pokračování

a s odkazem na zjištění z daňové kontroly dovodil, že stěžovatelka svůj nárok na odpočet DPH neprokázala.

[26] Značná část námitek stěžovatelky se vztahuje k posouzení jejího důkazního břemene. Problematikou rozložení důkazního břemene v daňovém řízení se NSS již opakovaně zabýval. Odkázat lze například na rozsudek ze dne 22. 8. 2013, čj. 1 Afs 21/2013 - 66, ve kterém NSS popsal rozložení důkazního břemene: „*Daňové řízení je postaveno na zásadě, že daňový subjekt má jednak povinnost daň přiznat (břemeno tvrzení) a jednak povinnost toto své tvrzení prokázat (břemeno důkazní). [...] Svá tvrzení daňový subjekt prokazuje zejména svým účetnictvím a jinými povinnými evidencemi a záznamy (srov. např. rozsudky NSS ze dne 26. 9. 2012, čj. 8 Afs 14/2012 - 65, ze dne 30. 1. 2008, čj. 2 Afs 24/2007 - 119, č. 1572/2008 Sb. NSS, ze dne 16. 7. 2009, čj. 1 Afs 57/2009 - 83, nebo ze dne 8. 7. 2010, čj. 1 Afs 39/2010 - 124). I když daňový subjekt předloží formálně bezvadné účetní doklady, správce daně může ve smyslu § 31 odst. 8 písm. c) zákona o správě daní, respektive § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, vyjádřit pochybnosti týkající se věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti účetnictví a jiných povinných záznamů. V tomto ohledu správce daně tíží důkazní břemeno ve vztahu k důvodnosti jeho pochyb. Správce daně nemá povinnost prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují „vážné a důvodné pochyby“ (srov. cit. rozsudek čj. 2 Afs 24/2007 - 119). Správce daně je proto povinen označit konkrétní skutečnosti, na jejichž základě hodnotí předložené evidence jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné. Jen tak může unést své zákonné důkazní břemeno (rozsudek NSS ze dne 22. 10. 2008, čj. 9 Afs 30/2008 - 86). Pokud správce daně shora uvedené skutečnosti prokáže, důkazní břemeno přechází zpět na daňový subjekt, který je povinen doložit pravdivost svých tvrzení a průkaznost, věrohodnost a správnost účetnictví ve vztahu k danému obchodnímu případu, popř. svá tvrzení korigovat. Tyto skutečnosti bude daňový subjekt prokazovat zpravidla jinými důkazními prostředky než vlastním účetnictvím (srov. cit. rozsudky NSS čj. 1 Afs 39/2010 - 124, či čj. 2 Afs 24/2007 - 119).“ K obdobným závěrům dospěl NSS také např. v rozsudcích ze dne 30. 9. 2015, čj. 2 Afs 193/2015 - 70, ze dne 12. 2. 2015, čj. 9 Afs 152/2013 - 49, ze dne 14. 12. 2016, čj. 4 Afs 179/2016 - 60, ze dne 18. 1. 2012, čj. 1 Afs 75/2011 - 62, či ze dne 1. 7. 2021, čj. 7 Afs 44/2021 - 29.*

[27] Pokud pak jde o prokázání oprávněnosti nároku na odpočet DPH, konkrétní obsah důkazního břemene vychází zejména z příslušných ustanovení hmotného daňového práva, v posuzovaném případě z § 72 odst. 1 ZDPH, podle něhož má plátce daně nárok na odpočet daně, pokud přijatá zdanitelná plnění použije pro uskutečnění své ekonomické činnosti, a z § 73 odst. 1 ZDPH, dle kterého pro uplatnění nároku na odpočet daně je plátce povinen mít daňový doklad. Dle § 29 odst. 1 písm. f) ZDPH musí daňový doklad obsahovat též údaj o rozsahu a předmětu zdanitelného plnění. Uvedené formální podmínky pro přiznání nároku na odpočet je však nutno vykládat v souladu s judikaturou NSS tak, že „*prokazování nároku na odpočet daně je sice prvotně záležitostí dokladovou, současně je však třeba respektovat soulad skutečného stavu se stavem formálně právním. Proto ani doklady se všemi požadovanými náležitostmi nemusí být podkladem pro uznání nároku na odpočet, není-li zároveň prokázáno, že k uskutečnění zdanitelného plnění fakticky došlo, resp. došlo tak, jak je v dokladech deklarováno*“ (rozsudek ze dne 27. 1. 2012, čj. 8 Afs 44/2011 - 103).

[28] NSS konstatuje, že v této věci finanční orgány postupovaly v souladu s výše uvedenými pravidly a není důvodná kasační námitka, že by stěžovatelka řádně prokázala nárok na sporný odpočet DPH. NSS ve shodě s krajským soudem shledává závěry finančních orgánů správnými. Krajský soud se rovněž vypořádal se všemi žalobními námitkami, jeho rozsudek je plně přezkoumatelný a jeho nepřezkoumatelnost či nezákonnost nelze dovozovat z toho, že nepřisvědčil argumentům stěžovatelky.

[29] Důkazní břemeno tedy vázlo na stěžovatelce, po které finanční orgány požadovaly prokázání toho, že obchodní případ se společností Centralshop se uskutečnil tak, jak o něm bylo účtováno a jak jej stěžovatelka deklarovala. Po stěžovatelce přitom nebylo požadováno prokázání okolností mimo okruh jejích možností.

[30] Stěžovatelka měla totiž pouze prokázat jí tvrzené skutečnosti spočívající v tom, že společnost Centralshops jí skutečně dodala uvedený mobilář tak, jak bylo na jí předložených dokladech deklarováno. V tomto rozsahu stěžovatelka nesla důkazní břemeno a bylo na ní, jaké důkazní prostředky finančním orgánům předloží a zda jejich důvodné pochybnosti vyvrátí. Na tom nemůže nic změnit ani skutečnost, že jednatel společnosti Centralshop je nekontaktní. NSS již uvedl, že je třeba mít na zřeteli, *„že každý subjekt vstupující do obchodních vztahů musí zachovávat náležitou míru obezřetnosti v daném případě především vzhledem k povaze poskytovaných služeb a zajišťovat si potřebné podklady pro splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet daně [...] V zájmu daňového subjektu tedy je, aby nad rámec svých běžných obchodních potřeb shromažďoval důkazy, které mohou prokázat, že k uskutečnění předmětné služby skutečně došlo, neboť důkazní břemeno ohledně faktické realizace služeb, náklady na něž chce daňově uplatnit, je na jeho straně.“* (rozsudek NSS ze dne 15. 5. 2007, čj. 2 Afs 177/2006 - 61).

[31] V rámci postupu k odstranění pochybností pak stěžovatelka své důkazní břemeno neunesla.

[32] Stěžovatelka sice v kasační stížnosti namítá, že prokázala předloženými doklady splnění podmínek pro uplatnění odpočtu DPH z plnění přijatého od společnosti Centralshop. NSS k tomu ovšem musí uvést, že přiznání nároku na odpočet DPH je podmíněno splněním podmínek dvou, a to jednak podmínky formální, která spočívá v předložení bezvadných daňových dokladů vztahujících se k uskutečněnému zdanitelnému plnění, a dále podmínky materiální, tedy prokázání faktického uskutečnění zdanitelného plnění tím způsobem, který je deklarován v předložených daňových dokladech (viz rozsudek NSS ze dne 25. 9. 2014 čj. 9 Afs 57/2013 - 37). V nynější věci přitom stěžovatelce nebylo vytýkáno nesplnění podmínek formálních, nýbrž neprokázání podmínek materiálních. Finanční orgány se touto otázkou podrobně zabývaly a NSS se s jejich závěry, jakož i závěry krajského soudu, ztotožňuje.

[33] K neprokázání nároku na daný odpočet DPH lze ve shodě s finančními orgány a krajským soudem shrnout, že ve zdaňovacím období prosinec 2014 stěžovatelka přiznala uskutečněná zdanitelná plnění pouze ve výši 54 522 Kč, daňovou evidenci k tomuto měsíci nepředložila a neprokázala tak, že z této dodávky pro společnost N14 odvedla DPH za zdaňovací období prosinec 2014. Pokud se jedná o zálohu na cenu daného mobiliáře,

pokračování

pak stěžovatelka (resp. její zástupce Ing. M. Š.) k dotazu správce daně ohledně dodávky od Centralshop na základě daňového dokladu č. FP1000140037 uvedla, že se jednalo o plnění vztahující se k záloze poskytnuté v březnu 2014. Správce daně pak posuzoval sporný nárok na odpočet DPH na základě daňového dokladu od Centralshop ev. Č. UV100014001, č. 210320144 (datum uskutečnění zdanitelného plnění dne 21. 3. 2014, základ daně 184 600 Kč, DPH ve výši 38 766 Kč) – jednalo se o daňový doklad stěžovatelky k zálohové faktuře č. 110320141. K tomu stěžovatelka správci daně dále doložila výdajový pokladní doklad na úhradu zálohové faktury ZFP1000140001 ve výši 223 366 Kč, kde je v kolonce „Hotovost přijal“ uveden otisk razítka Centralshop a nečitelný podpis. Záloha měla být dle sdělení stěžovatelky uhrazena v hotovosti, přestože dle údajů uvedených na faktuře č. 210320144 mělo být hrazeno bezhotovostně. Stěžovatelka sice předložila pokladní knihu za zdaňovací období březen 2014, ale zálohovou fakturu č. 110320141 přes výzvu správce daně již nedoložila. Tato zjištění stěžovatelka v kasační stížnosti nijak konkrétně nezpochybňovala.

[34] Při výše zmíněné daňové kontrole pak bylo zjištěno, že společnost Centralshop, která měla stěžovatelce mobiliář dodat, neplní své daňové povinnosti, nezveřejňuje účetní závěrku, pro místně příslušného správce daně je nekontaktní, má pouze virtuální sídlo a dle internetových zdrojů je předmětem její činnosti prodej mobilních telefonů. Správce daně se v této věci pokusil jako svědka vyslechnout Ing. Milana Šťastného – jednatele Centralshop. V určitých případech se podařilo Ing. Šťastnému doručit předvolání ke svědeckému výslechu a ten se z něj opakovaně omluvil, ale v případě, kdy měl být předveden Policií ČR, bylo zjištěno, že se na známých adresách, které se podařilo dohledat, nezdržuje. Tyto skutečnosti jsou zjevné též z obsahu veřejné části správního spisu (viz zpráva Policie ČR ze dne 20. 10. 2015). Kasační námitky, které stěžovatelka v tomto směru vznesla, tedy nejsou rovněž důvodné.

[35] Bez významu z hlediska posouzení sporné transakce není ani skutečnost, na kterou finanční orgány (a krajský soud) případně poukázaly, že na dodání daného mobiliáře (konkrétně trofeje lva) se vztahuje Úmluva o mezinárodním obchodu ohroženými druhy volně žijících živočichů a planě rostoucích rostlin (CITES). Stěžovatelka ovšem finančním orgánům nedoložila žádné doklady týkající se daného kontraktu, jež by také prokazovaly, že se jedná o zákonnou transakci podle zákona č. 100/2004 Sb., o ochraně druhů volně žijících živočichů a planě rostoucích rostlin regulováním obchodu s nimi a dalších opatřeních k ochraně těchto druhů a o změně některých zákonů (dále jen „zákon č. 100/2004 Sb.“), a že společnost Centralshop je oprávněna obchodovat s loveckými trofejemi.

[36] NSS se tedy shoduje s krajským soudem (body 27 a 28 napadeného rozsudku) rovněž v závěru, že finanční orgány přílehlavě odkázaly také na § 24 odst. 3 a § 24 odst. 4 zákona č. 100/2004 Sb. a správně konstatovaly, že ve smyslu těchto ustanovení stěžovatelka k daným trofejím (mobiliáři) nedoložila žádný z dokumentů, který je musí provázet (např. registrační list). Stěžovatelka předložila pouze přílohu smlouvy o nájmu movitých věcí ze dne 1. 10. 2014, přestože k prodeji mobiliáře mělo dojít až dne 1. 12. 2014.

[37] Výše uvedená konkrétní zjištění a právní závěry stěžovatelka ani v kasační stížnosti svou argumentací nijak nezpochybnila, a přestože na ni přešlo důkazní břemeno, ani jinak nevyvracela závěry finančních orgánů a krajského soudu. Svě kasační námitky vznesla jen v obecné rovině s konstatováním, že jí doložené doklady jsou dostačující. Z výše uvedeného je ovšem zřejmé, že tomu tak není.

[38] Podle názoru NSS je třeba přisvědčit také důrazu finančních orgánů a krajského soudu na to, že předmětem posouzení této věci je výhradně oprávněnost uplatnění nároku na odpočet DPH z transakce – stěžovatelčina nákupu mobiliáře od Centralshop, a nikoli posouzení následné transakce – prodeje mobiliáře stěžovatelkou společností N14. Z tohoto důvodu je také nadbytečné provedení důkazu daňovým spisem, který se týká kontroly u této společnosti. Ostatně existenci mobiliáře ani nikdo nezpochybňuje. I v tomto směru je tedy třeba považovat námitky stěžovatelky za nedůvodné.

[39] Závěrem NSS konstatuje, že krajský soud ve svém rozsudku též výstižně poukázal na rozsudek NSS ze dne 4. 4. 2013, čj. 1 Afs 102/2012 - 54, podle kterého platí: „Pro existenci nároku na odpočet DPH je zásadní, aby bylo postaveno najisto, který subjekt poskytl zdanitelná plnění subjektu, jenž nárok na odpočet uplatňuje. Teprve poté lze totiž ověřit, zda poskytovatel zdanitelného plnění je plátcem DPH.“ V projednávané věci ovšem stěžovatelka nijak nevyvrátila pochybnosti správce daně o tom, že mobiliář jí skutečně dodala společnost Centralshop.

IV. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[40] Ze všech uvedených důvodů dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost stěžovatelky není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 větou poslední s. ř. s. zamítl.

[41] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nepřisluší. Žalovanému nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. ledna 2022

Ondřej Mrákota
předseda senátu